

NAJAARSWEEKEND SCHIERMONNIKOOG

Marijke Hemmers

Het was eigenlijk bedoeld voor de vorige Korhaan omdat er toen zo schrikbarend weinig kopij voorhanden was, maar het kwam jammer genoeg net iets te laat. Wat er in dit nummer echter absoluut niet mag ontbreken is een verslag van het weekend van 3, 4 en 5 oktober 1986 op Schiermonnikoog. Een weekeinde met het mooiste weer van de wereld, maar laat ik keurig bij het begin beginnen.

Een aantal mensen verzamelden zich op het Oosterspoorplein in Hilversum en na het checken van de aanwezigen met de lijst kon iedereen vertrekken.

De heren die bij mij in de auto zaten konden hun schoolreisjesgevoel niet onderdrukken en hadden bij het Tjeukemeer al hun zorgvuldig ingepakte krentebollen al op.

Na de autorit en boottocht werden we door Joke op Schiermonnikoog opgewacht. We gingen met de bus naar de jeugdherberg(?), installeerden ons daar, haalden fietsen, dronken chocolademelk en proefden later op de avond in de plaatselijke kroeg de Schiermonnikoogse Beerenburg, die toch echt anders smaakt dan thuis. Voor de rest van dit verslag kan ik U alleen maar dingen vertellen, die wij met onze groep gezien hebben.

In totaal zijn er dit weekeinde meer dan 100 vogelsoorten waargenomen, die ik niet allemaal zal vermelden en die U t.z.t. in het nog te maken verslag zult kunnen lezen.

De eerste dag.

We gingen naar zee om naar de trek te kijken. Omdat het laag water was, was er niet zo erg veel te zien. Wel trokken er regelmatig groepen Eidereenden voorbij en wat ons als vrouwen binnen de groep natuurlijk onmiddellijk opviel, was dat er bijna altijd een vrouwtje voorop vloog!!!

We gingen weg van het strand en trokken gedeeltelijk fietsend, dan weer wandelend over het eiland. Het minder mooie, dat we elke keer weer zagen, waren de konijnen besmet met myxomatose, die of langs de kant lagen, of niet meer weg konden lopen van het fietspad omdat ze blind waren.

's Middags zaten we bij de Westerplas en genoten van het uitzicht. Stelt U zich voor. In de zon, op een helling, voor je een plas met Kuifeenden, Tafeleenden, Slobeenden, Krakeenden, Dodaars en een perfecte show van een groep daar landende Rotganzen, die na te hebben gefourageerd in het zoute water, hier in het zoete water kwamen drinken.

Maar toen! Algehele consternatie! De Klapper! Een Klapekster.

Showend op het puntje van een tak. Door alle telescopen en verrekijkers rustig waar te nemen.

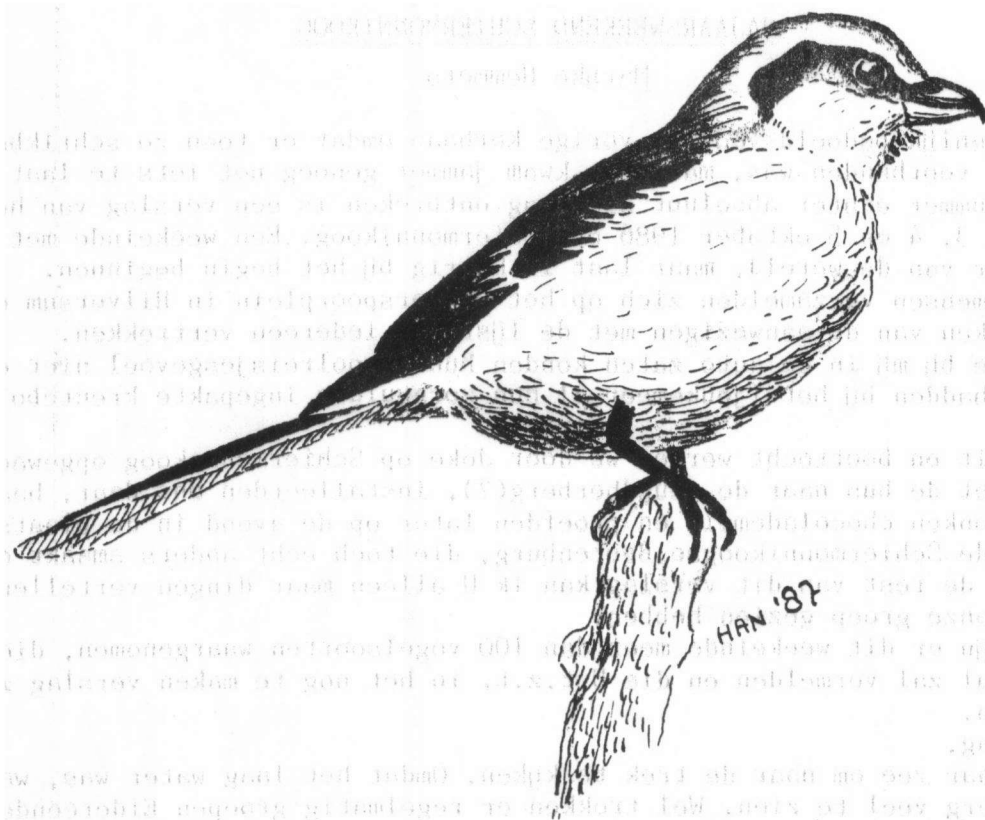
We wandelden verder en zagen o.a. groepjes Koperwieken en Zanglijsters. En ineens was er weer een algehele verwarring. Dick Jonkers was verdwenen. We hadden hem vrolijk tussen de bosjes zien weglopen. Peter waagde zijn leven in het struikgewas om hem te zoeken, maar zonder resultaat. Wij stelden met elkaar vast een in memoriam op, wat volgens Wil niet te lang mocht zijn want hij was nogal bekend en het moest dus in veel kranten.

Maar wie zagen wij aan de overkant ineens vrolijk komen aanfietsen? U raadt het al. De rest van het weekend ging hij aan de lijn.

De tweede dag.

We kwamen 's morgens eerst bij de eendekooi. Deze eendekooi op Schiermonnikoog is op de trek het eerste bos van enig formaat voor de zangvogeltjes. Ze strijken hier dan ook in grote getale neer om te eten en het is hierdoor een uitstekende plek voor ringonderzoek. Drie Buizerden, die waarschijnlijk in het kooibos geslapen hadden, cirkelden statig rond boven de eendekooi.

Omdat wij een nogal fitte groep hadden wilden we naar het Willemsduin, bijna aan het einde van het eiland gelegen. Het is een ander duin geworden, want wat is een naam en deze was ook mooi en ver. We fietsten op hobbelige paadjes, ploeterden door een modderige slenk en liepen door een uitgestrekte, vrij geïsoleerde omgeving. In de lage struikjes hoorden we hier toch ook nog de Winterkoning. We zagen een paar Jan van Genten en Strandleeuweriken en buiten, de vogels om veel Duizendguldenkruid en Zilverschoon. Verder waren er op andere gedeelten van het eiland ook hele stukken kleurig Zeekraal en Duindoorn

met scherpe punten, waar Gerda vrolijk op neerplofte zodat je een leuk tekenfilmeffect kreeg.

Ten westen van de jachthaven, aan de rand van het wad, zagen we 's middags nog een Groenpootruiter en veel Bontbekplevieren.

Willem Weitjens' toch al grijze haar werd bijna wit van het piekeren over een vogel die hem demonstratief de kont toekeerde, maar uiteindelijk met behulp van Connie als een Kanoetstrandloper werd herkend.

Een aantal dingen die in mijn gedachten zijn blijven hangen heb ik U nu verteld (het is al meer dan een maand geleden). Het aantal vermelde vogelsoorten valt U vast tegen, maar dit verslag is meer bedoeld om een algemene indruk te geven.

Ik wil nog even een pluim uitreiken aan Joke, die alles zeer professioneel geregeld had. Voor zo'n 60 mensen voor eten, drinken en noem maar op zorgen, dat is echt niet mis. Gelukkig werd zij in de keuken trouw geholpen door Rob Kole en Jos Stalenhoef en er waren nog een aantal mensen die hand- en span-diensten verrichtten. Die laatste groep durf ik niet met namen te noemen omdat je dan altijd wel iemand vergeet.

Ik hoop dat ik U een heel klein beetje van ons weekeinde heb laten proeven en misschien was het voor de mensen uit onze groep, met excursieleider Jacob, nog een leuke wandeling door de herinnering.

Veel schitterende vogelbeelden blijven er in mijn hoofd hangen, maar die ga ik niet allemaal opschrijven. Gaat U de volgende keer zelf maar mee.